

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **S-Group Oil s.r.o. (dříve RockOil, společnost s ručením omezeným)**, IČ 25669079, se sídlem Plzeň Jižní předměstí, Plovární 478/1, zastoupen JUDr. Stanislavem Lžičarem, daňovým poradcem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 58, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.12.2010, č.j.: 16675-9/2010-900000-302,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha, č.j. 7779-2/2010-170100-23 ze dne 16.4.2010, kterým bylo žalobci dle § 22 odst. 19 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních ve znění rozhodném (dále jen „zákon o spotřebních daních“) odňato „Povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských zemí v režimu podmíněného osvobození od daně“ vydané Celním ředitelstvím Praha dne 28.5.2009 pod č.j. 25668/08-170100-23 (dále též „povolení“).

V podané žalobě žalobce nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost správních rozhodnutí pro účelovou argumentaci důvodů odnětí jeho povolení. Tvrdil, že správní orgány vytrhly jednotlivé skutečnosti z řady dalších, které jim byly známe z úřední činnosti, a k nimž byly povinny přihlídnout z úřední povinnosti. V rozporu se zásadou přiměřenosti aplikovaly výhradně hmotně právní zákonné předpisy, bez ohledu na základní zásady ovládající daňové řízení.

Žalobce konkrétně namítal nesprávné právní posouzení ust. § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních správními orgány. Poukázal na jejich nesprávný závěr o jeho opakovaném neplnění tzv. dalších podmínek stanovených v povolení dle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních. Připustil, že mu byly uloženy dvě pokuty ve výši 1.000,-Kč, jednak za nesdělení správci daně, tj. Celnímu úřadu Praha D5, k poslednímu dni kalendářního měsíce předpokládané množství a druh vybraných výrobků přijímaných v následujícím měsíci (tj. v srpnu 2009) a dále za nepředložení do 5. dne následujícího měsíce seznamu všech vybraných výrobků přijatých v předchozím měsíci (červenec 2009). Na svou obranu uvedl, že v daném období se žádný dovoz výrobků nepředpokládal a ani k žádnému nedošlo, proto opomněl dostát (negativní) oznamovací povinnosti. Dále mu byla uložena i třetí pokuta, za nesdělení zahájení jednotlivých doprav vybraných výrobků ze dne 26.9.2009 správci daně. Uvedl, že všechny tři výše uvedené pokuty uznal jako oprávněné a uhradil je.

Nesouhlasil s udělením čtvrté pokuty za neodstranění vad daňového přiznání, k čemuž byl vyzván správcem daně v listopadu 2009. Správním orgánům vytkl jednak nesprávné doručení rozhodnutí o uložení (čtvrté) pokuty, a rovněž tak její nezákonné uložení s ohledem na souběh postupu dle § 37 odst. 4 a § 68 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“).

Zdůraznil, že poté, co mu byly pokuty uloženy, závadný stav odstranil. Vzhledem k tomu, že se již žádná další pochybení neopakovala a výběr daně nebyl nikterak ohrožen, nesouhlasil s následným odejmutím povolení. Žalobou napadené rozhodnutí považoval za zneužití práva, vzhledem ke značnému časovému odstupu od vydání rozhodnutí o uložení pokut do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odejmutí povolení. S poukazem na § 2 odst. 2 ZSDP zdůraznil, že správní orgány měly zvolit nejšetrnější postup.

Žalobce rovněž namítal nesprávné právní posouzení ust. § 39 zákona o spotřebních daních žalovaným. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo nesprávně uvedeno, že žalobce porušil i povinnost uvedenou v bodě č. 13 tzv. dalších podmínek povolení, a to vedení řádné evidence tak, aby byla k dispozici v sídle žalobce dle § 39 zákona o spotřebních daních. Odmítl tvrzení žalovaného o nemožnosti výkonu kontroly vedení řádné evidence v sídle společnosti. Vysvětlil, že příslušné celní orgány přijížděly na kontrolu bez předchozího oznámení a bez žádosti o součinnost. Zdůraznil, že tuto povinnost neporušil a poukázal na to, že dne 29.3.2010 u něj proběhlo řádné místní šetření a požadavku správce daně dle § 39 zákona o spotřebních daních bylo vyhověno, o čemž svědčí protokol o místním šetření ze dne 29.3.2010 č.j. 7317/2010-177. Dne 16.4.2010 žalobce předložil správci daně požadované listiny a dne 20.4.2010 proběhlo další místní šetření u žalobce (viz. protokol č.j. 9821/2010-177). Vytkl žalovanému, že pro závěr o porušení výše citovaného zákonného ustanovení nemá oporu ve správním spise.

Dále žalobce namítal, že příslušné celní orgány účelově zaměnily pojmy „místní šetření“ a „kontrola“ dle § 15 a § 16 ZSDP, což vyplývá z listiny ze dne 10.12.2008, č.j. 19314/08-177600.

Žalobce správním orgánům rovněž vytkal procesní vady řízení. Nesouhlasil s tím, že správní orgány nezahájily správní řízení a rovnou vydaly ve věci rozhodnutí. Namítal, že mu nebylo umožněno ani vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zdůraznil, že toto pochybení správního orgánu I. stupně nelze zhojit v odvolacím řízení.

Odmítl právní názor žalovaného, že zákonné ustanovení § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních neumožňuje využít správní úvahu, zda povolení odejmout či nikoli.

Dále žalobce obvinil správní orgány z celoplošné šikany vůči skupině firem „Rock Oil“, neboť celní orgány zadržely zásilky dopravované na základě povolení dle § 22 zákona o spotřebních daních. Záminkou bylo pouze tvrzení celních orgánů, o špatně vyplněných průvodních dokladech dopravovaných zásilek vybraných výrobků a tvrzení o nedostatečně zajištěné spotřební dani. Zákonný limit pro zajištění daně však byl žalobci stanoven ve výši 100 miliónů Kč, přičemž na účtu správce daně bylo složeno cca 170 miliónů Kč. Rovněž poukázal na to, že správní orgány rozeslaly všem dotčeným subjektům v rámci ES informaci o tom, že firma Rock Oil plus, s.r.o. má problém s celní správou v ČR a bude jí odebráno povolení k obchodní činnosti.

Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky.

Předně nesouhlasil s námitkou, že § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních umožňuje využít správní uvážení. Vysvětlil, že text výše uvedeného zákonného ustanovení jednoznačně stanoví, za jakých konkrétních podmínek je třeba ve věci přijmout příslušná opatření. Tedy, není zde dán správním orgánům prostor pro uvážení, zda povolení odejmout či nikoli. Zákon totiž stanoví správním orgánům povinnost povolení odejmout, pokud byly splněny zákonem uvedené podmínky.

Nesouhlasil s názorem žalobce, že uložením pokut žalobci bylo dostatečnou sankcí, a proto již následné rozhodnutí o odnětí povolení žalobci bylo porušením zásady přiměřenosti či proporcionality. Zdůraznil, že každé porušení, za které byla uložena pokuta, je nutno hodnotit jako poměrně závažné porušení, neboť z něj vyplývá hrozba daňového úniku.

Konstatoval, že se k námitkám vztahujícím se ke společnosti Rock Oil plus, s.r.o. nebude vyjadřovat, neboť nemají vztah k předmětu daného řízení.

Odmítl námitku šikanozního výkonu kontroly ze strany správních orgánů. Zdůraznil, že celní orgány podnikly celkem pět předem neohlášených kontrol. Zdůraznil, že předchozím ohlášením úmyslu provést místní šetření, by mohl být zmařen účel kontroly. Proto byla žalobci v povolení stanovena podmínka tak, že je povinen zabezpečit, aby v jeho sídle byla příslušná evidence neustále k dispozici. Nesouhlasil ani s názorem žalobce, že kontrola evidence měla být provedena dle § 16 ZSDP, tj. jako daňová kontrola, neboť kontrolu plnění podmínek stanovených v povolení není možné podřadit pod daňovou kontrolu, jedná se pouze o místní šetření.

K výtkám žalobce, že po uložení pokut měl správní orgán I. stupně aplikovat § 2 odst. 2 ZSDP a nikoli přistoupit k odejmutí povolení uvedl, že žalobce byl přímo v povolení upozorněn, že v případě opakovaného porušení podmínek uvedených v povolení, dojde k jeho odejmutí dle § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních. Byl tedy srozuměn s tím, že pokud opakovaně podmínky poruší, povolení mu bude odejmuto.

Nesouhlasil s názorem žalobce, že dané řízení mělo být řádně zahájeno a nikoli bez dalšího vydáno rozhodnutí o odnětí povolení. Poukázal na to, že veškeré podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci byly žalobci známy. Konkrétně se jednalo o opakované porušení tzv. dalších podmínek povolení, za které byly žalobci uloženy čtyři pokuty.

S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 76/2007-46 a 8 Afs 15/2007-75 odmítl tvrzení žalobce, že v odvolacím řízení nelze odstranit pochybení spočívající v neoznámení zahájení řízení správním orgánem I. stupně.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Žalobce v replice ze dne 18.9.2013 poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, č.j. 5 Afs 62/2011. V další replice ze dne 28.11.2015 odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 25/2012 – 30 a č.j. 1 Afs 52/2014 – 38, kterými prokazoval své tvrzení o cílené likvidaci skupiny společností „RockOil“.

Při ústním jednání zástupce žalobce setrval na svém stanovisku. Uvedl, že na návržích na doplnění dokazování rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.11.2010 sp.zn.: 10 Af 81/2010, správními spisy vedenými Celním úřadem České Budějovice, v Plzni, v Chomutově a v Ústí nad Labem, ve věci zajištění vybraných výrobků dopravovaných dle povolení pro Rock Oil plus s.r.o., dále správním spisem vedeným Celním úřadem České Budějovice, v Plzni, v Chomutově a v Ústí nad Labem ve věci propadnutí zboží dle § 42 odst. 11 zákona o spotřebních daních a dokumenty o komunikaci žalovaného o problémech Rock Oil plus s.r.o., které uplatnil v žalobě, netrvá.

Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku. Zdůraznil, že žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, č.j. 5 Afs 62/2011-120 se vztahuje k odlišnému případu a v dané věci jej nelze použít. Dále soudu předložil stanovisko Ministerstva financí ze dne 26.2.2002, č.j. 25/14 962/2007-253, obsahující právní výklad procesního postupu správních orgánů při zahájení řízení o odnětí povolení dle zákona o spotřebních daních. Ministerstvo zde dospělo k názoru, že záleží na uvážení správce daně, jaký postup zvolí s tím, že zákon mu takovouto povinnost neukládá. Žalovaný v závěrečné řeči požadoval i náhradu účelně vynaložených nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 28.5.2009 pod č.j. 25668/08-170100-23 Celní ředitelství Praha vydalo žalobci Povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských zemí v režimu podmíněného osvobození od daně. Dle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních bylo žalobci (oprávněnému příjemci) povoleno opakovaně přijímat v povolení vypočtené [pod bodem 1. písm. a) až e) a pod bodem 2. písm. a) až c) povolení] vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. V povolení byly stanoveny i další podmínky pro opakované přijímání vybraných výrobků, a to pod bodem 4. podmínek - povinnost sdělit celnímu úřadu místně příslušnému sídlu žalobce k poslednímu pracovnímu dni každého kalendářního měsíce předpokládané množství a druh přijímaných vybraných výrobků v následujícím měsíci. Pod bodem 5. podmínek věta první - povinnost předkládat celnímu úřadu místně příslušnému sídlu žalobce jedenkrát měsíčně aktualizovaný seznam všech přijatých vybraných výrobků (název vybraného výrobků, velikost balení apod.) za předcházející kalendářní měsíc, a to vždy do 5. dne následujícího měsíce. Pod bodem 9. podmínek věta první a druhá - povinnost prokazatelně sdělit celnímu úřadu místně příslušnému sídlu žalobce zahájení jednotlivých doprav vybraných výrobků včetně sdělení míst zahájení a ukončení dopravy, množství a druhu dopravovaných vybraných výrobků. Toto sdělení musí být doručeno celnímu úřadu vždy nejpozději v den předcházející dni zahájení dopravy. Pod bodem 13. podmínek - povinnost vést řádnou evidenci přijatých a vydaných vybraných

výrobků dle § 39 zákona o spotřebních daních. Pro vedení evidence platí § 37 odst. 2 písm. b) až f) a odst. 3 a 4 zákona o spotřebních daních obdobně. Zápis do evidence je oprávněný příjemce povinen provést neprodleně po převzetí, zpracování, vydání nebo použití vybraných výrobků. Žalobce je povinen zabezpečit, aby evidence byla k dispozici v sídle oprávněného příjemce a v případě vedení evidence v elektronické podobě možnost vyhotovit tiskový výstup.

Ze záznamů celního úřadu ze dne 28.1.2010, ze dne 17.3.2010 a ze dne 16.4.2010 vyplynulo, že v těchto dnech se pověřeným pracovníkům celního úřadu nepodařilo provést místní šetření za účelem kontroly plnění podmínek povolení oprávněného příjemce včetně kontroly vedení evidence v sídle žalobce, neboť se v jeho sídle nikdo nenacházel.

Dne 17.3.2010 bylo žalobci zasláno oznámení, že dne 29.3.2010 u něj proběhne místní šetření. Ze záznamu celního úřadu ze dne 29.3.2010 vyplynulo, že tohoto dne bylo úspěšně provedeno předem oznámené místní šetření u žalobce.

Z protokolu o místním šetření dle § 15 ZSDP ze dne 20.4.2010 vyplývá, že dne 20.4.2010 byla provedena u žalobce kontrola účetnictví, kontrola zdanění vybraných výrobků, ověřeny další skutečnosti, týkající se nákupu a prodeje vybraných výrobků, upřesnění způsobu doručování zástupci daňovému subjektu.

Z rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 11.9.2010 č.j. 13119/2009-177600-24, v právní moci dne 20.10.2009 soud zjistil, že žalobci byla dle § 37 odst. 1 ZSDP uložena pokuta ve výši 1000,-Kč. Z odůvodnění vyplynulo, že pokuta byla uložena proto, že žalobce porušil povinnost dle § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních, neboť nesdělil příslušnému celnímu úřadu k poslednímu pracovnímu dni každého kalendářního měsíce předpokládané množství a druh přijímaných vybraných výrobků v následujícím měsíci.

Z rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 11.9.2010 č.j. 13120/2009-177600-24, v právní moci dne 20.10.2009 soud zjistil, že žalobci byla dle § 37 odst. 1 ZSDP uložena pokuta ve výši 1000,-Kč. Z odůvodnění vyplynulo, že pokuta byla uložena proto, že žalobce porušil povinnost dle § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních, neboť nepředložil příslušnému celnímu úřadu jednou měsíčně aktualizovaný seznam všech přijatých vybraných výrobků za předcházející kalendářní měsíc do 5. dne následujícího měsíce.

Z rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 6.11.2009 č.j. 15534/2009-177600-24, v právní moci dne 11.12.2009 soud zjistil, že žalobci byla uložena dle § 37 odst. 1 ZSDP pokuta ve výši 1000,-Kč. Z odůvodnění vyplynulo, že pokuta byla uložena proto, že žalobce porušil povinnost dle § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních, neboť prokazatelně nesdělil příslušnému celnímu úřadu zahájení jednotlivých doprav vybraných výrobků včetně sdělení místa zahájení a ukončení dopravy, množství a druhu dopravovaných vybraných výrobků.

Z rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 31.12.2009 č.j. 15248-3/2009-177600-24, soud zjistil, že žalobci byla uložena pokuta dle § 37 odst. 1 ZSDP ve výši 10 000,-Kč za porušení povinnosti odstranit vady podaného daňového přiznání ve stanovené lhůtě.

Dne 15.4.2010 Celní ředitelství Praha obdrželo podnět celního úřadu k odejmutí povolení žalobci, neboť žalobce porušil podmínky povolení stanovené dle § 22 zákona o spotřebních daních. Proto mu byly dne 11.9.2009 uloženy dvě pokuty dle § 37 odst. 1 ZSDP. Dne 16.11.2009 mu byla uložena třetí pokuta za opakované porušení podmínky dle § 37 odst.

1 ZSDP. Následně byl dne 20.11.2009 celním úřadem vyzván ke splnění povinnosti nepeněžitě povahy, které ve stanovené lhůtě nevyhověl. Přestože žalobce poté podal daňové přiznání, hledí se na něj jako na opožděně podané. Proto mu byla rozhodnutím ze dne 31.12.2009 dána čtvrtá pokuta dle § 68 ZSDP.

Dne 16.4.2010 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o odnětí Povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských zemí v režimu podmíněného osvobození od daně, kterým bylo žalobci odňato povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských zemí v režimu podmíněného osvobození od daně vydaného dne 28.5.2009 pod č.j. 25668/08-170100-23. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že na základě výše uvedeného zjištěného skutkového stavu dospěl správní orgán I. stupně k názoru, že žalobce opakovaně neplnil povinnosti, které mu byly stanoveny v tzv. dalších podmínkách povolení dle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních. Rovněž poukázal na § 2 odst. 3 ZSDP s tím, že žalobce není tímto rozhodnutím nucen zaměřit své podnikatelské aktivity jiným směrem, neboť i nadále může pokračovat v obchodování s pohonnými hmotami uvedenými do volného daňového oběhu. Rozhodnutím tedy není obecně zabráněno podnikatelské činnosti žalobce. Žalobci se pouze odebírají určité výhody, které mu plynuly z držení povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků.

V odvolání ze dne 22.4.2010 žalobce brojil proti výše uvedenému správnímu rozhodnutí orgánu I. stupně pro jeho nepřezkoumatelnost v důsledku libovůle správních orgánů. Namítal, že správní řízení nebylo zahájeno a nemohl se tak řízení účastnit, ani se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Pokuty mu byly uloženy za bagatelní jednání a k jejich recidivě již nedošlo. Zdůraznil, že u poslední (čtvrté) pokuty byl postup správních orgánů zcela nezákonný, neboť byl sankcionován za opožděné podání daňového přiznání, přestože jej ve lhůtě stanovené správním orgánem doložil. Namítal zneužití práva správními orgány pro časovou prodlevu od jednotlivých pokutovaných skutků.

Sdělením ze dne 20.10.2010 pod č.j. 16675-6/2010-900000-302 žalovaný informoval žalobce o doplnění odvolacího řízení o další podklady, a to k pokutám uloženým žalobci, k místním šetřením, které byly prováděny za účelem kontroly evidence u žalobce atp. Zároveň jej vyzval, aby se s podklady založenými ve správním spise seznámil a vyjádřil se k nim. Žalobce se dopisem ze dne 1.11.2010 písemně vyjádřil k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný dne 29.12.2010 rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění zdůraznil, že v odvolacím řízení byly doplněny podklady, na jejichž základě byly žalobci uloženy pokuty, originál daňového spisu žalobce, oznámení o předpokládaném množství přijímaných výrobků pro měsíc srpen 2009, sdělení přijatého množství přijímaných výrobků za měsíc červenec 2009, sdělení přijatého množství přijímaných výrobků za měsíc červenec 2009, kopie elektronického podání ze dne 26.9.2009 (k pokutě č. 3), daňové přiznání k dani z minerálních olejů za měsíc září 2009 a výzva k odstranění vad daňového přiznání (pokuta č. 4). Dále byl doložen podnět celního úřadu k odnětí povolení ze dne 16.4.2010 s veškerými přílohami, konkrétně úřední záznamy o místních šetřeních ze dne 16.4.2010, 27.1.2010, 28.1.2010 a 17.3.2010 a protokol ze dne 20.4.2010 o provedeném místním šetření. Poukázal na to, že žalobce byl sdělením ze dne 20.10.2010 vyrozuměn o doplnění veškerých podkladů a měl možnost se k nim vyjádřit. Nesouhlasil s námitkou nepřezkoumatelnosti odvoláním napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že tzv. další podmínky stanovené v povolení jsou technickými a administrativními opatřeními, bez kterých by nebylo možné sledovat pohyb vybraných výrobků, nakládání s nimi a průběžně sledovat, zda je poskytnuté zajištění dani

dostatečné. Tedy veškerá tato opatření mají ve spojení s evidencí dle § 39 ZSDP zajistit vysokou informovanost celních orgánů o příjmu a výdeji vybraných výrobků. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2010, č.j. 1 Afs 43/2010-65.

Žalovaný odmítl námitku nesprávného právního posouzení zjištěných porušení tzv. dalších podmínek stanovených v povolení dle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních. Shodně se správním orgánem I. stupně konstatoval, že již v jejich porušení bylo shledáno naplnění důvodu odnětí povolení dle § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních a to, že oprávněný příjemce jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě. Zdůraznil, že uvedený důvod odnětí povolení je naplněn pouze při kumulativním splnění dvou zákonných předpokladů jednak, že oprávněný příjemce jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce a současně předchází uložení pokuty nevedlo k nápravě. Konstatoval, že pokuta musí vést k nápravě v podobě plnění všech povinností, nikoliv jen té, která již byla sankcionována. Smyslem uložení prvních tří pokut bylo zjednání nápravy organizačních a administrativních opatření žalobce tak, aby již nedošlo k dalšímu narušení daňového dohledu. Žalobce se však nepoučil, neboť dne 26.9.2009 znovu porušil podmínky, za což mu byla uložena třetí pokuta. Žalobce si byl vědom pochybení, neboť první tři pokuty uznal, neodvolal se a zaplatit je. Uvedl, že rozhodnutí o uložení pokut bylo dostatečným podkladem pro posouzení důvodu odnětí povolení vůči žalobci.

K vytýkaným procesním vadám uvedl, že byly jednáním žalovaného v odvolacím řízení zhojeny, neboť žalobce se dodatečně vyjádřil ke všem prováděným důkazům a byl seznámen s podstatnými podklady rozhodnutí. Navíc veškerá porušení daňových předpisů, na jejichž základě bylo o odnětí povolení rozhodnuto, byla žalobci známa. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 15/2007-75 a 5 Afs 104/2009-80 uvedl, že v odvolacím řízení lze doplnit i zaměnit důvody odnětí povolení za předpokladu, že nově uplatněné skutkové okolnosti existovaly již v době rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Nesouhlasil s námitkou nesprávného postupu správního orgánu I. stupně spočívající v nezačínání řízení o povolení dle § 22 daňového řádu. Žalovaný uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí nemohlo být pro žalobce překvapivé, neboť veškerá vytýkaná porušení mu byla známa a na jejich důsledek, tj. odnětí povolení, byl upozorněn již v povolení samém.

Odmítl žalobcovu tvrzení, že vadou řízení byla také skutečnost, že nebyl seznámen s původním podnětem celního úřadu ze dne 16.4.2010. Poukázal na to, že podnět byl pouze informací, na jejímž základě správní orgán I. stupně začal zjišťovat, zdali žalobce skutečně porušuje povinnosti uvedené v podnětu. Navíc se obsah podnětu promítl do odůvodnění obou správních rozhodnutí.

Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že odnětí povolení bylo výrazem libovůle a nepřiměřeně tvrdým opatřením správního orgánu I. stupně. Naopak zdůraznil, že žalobce ani po prvních dvou porušení v povolení stanovených povinnostech neučinil opatření k nápravě a opětovně je porušil.

Nesouhlasil s tím, že by ze strany správních orgánů došlo k účelovému zaměření pojmů místní šetření a kontrola. Vysvětlil, že místní šetření je prováděno v souvislosti s daňovým řízením, konkrétně vyměřovacím řízením, a dochází jím ke kontrole dodržování podmínky řádného vedení evidence, získávání údajů o přijímaných vybraných výrobcích, mj. za účelem ověření jejich řádného zdanění. Jedná se o fakticky bezprostřední zjištění stavu na místě a zjištění podkladových informací s tím, že hodnocení se provádí až v případném daňovém řízení. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 15/2004-89 a sp.zn. 7 Afs 85/2009-181.

Žalovaný se ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně a navíc zjistil, že vedení řádné evidence žalobcem dle bodu 13 podmínek povolení nemohlo být opakovaně kontrolováno, protože evidence nebyla v sídle žalobce třikrát ve dnech 28.1.2010,

17.3.2010 a 16.4.2010 zpřístupněna, čímž byl opět naplněn důvod odnětí povolení dle § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních. Zároveň odmítl tvrzení žalobce o nezbytnosti předchozího upozornění na záměr provést v sídle žalobce kontrolu, neboť takovýto postup by naopak bránil efektivnímu výkonu kontroly.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněný žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních celní ředitelství může v povolení stanovit další podmínky pro zabezpečení vybraných výrobků, nebo nařídít opatření potřebná k zabránění neoprávněného použití.

Podle § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních celní ředitelství odejme povolení oprávněnému příjemci, jestliže oprávněný příjemce po vydání povolení neplní povinnosti, které jsou podmínkou pro jeho vydání podle odstavce 6, nebo nevede řádně účetnictví nebo evidenci podle tohoto zákona (§ 39), nebo jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě.

Podle § 39 odst. 1 zákona o spotřebních daních oprávněný příjemce je povinen vést evidenci vybraných výrobků přijatých a vydaných.

Žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení ustanovení § 22 odst. 19 a § 39 zákona o spotřebních daních správními orgány.

Ustanovením § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních jsou mj. vymezeny případy, kdy dojde k odejmutí povolení pro opakované přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Předmětné ustanovení obsahuje tři skutkové podstaty. Ve třetí skutkové podstatě, tj. § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních, je uvedeno, že „oprávněný příjemce jinak porušuje své povinnosti oprávněného příjemce a současně předchozí uložení pokuty nevedlo k nápravě“, tedy je zde mezi dvěma větami vložena spojka „a“, jejímž účelem je vyjádření nutnosti kumulativního splnění obou podmínek. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. srpna 2010 č.j. 1 Afs 43/2010-65, v němž Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru.

V posuzovaném případě správní orgány nejprve zjistily, že se žalobce dopustil porušení tzv. dalších podmínek stanovených mu pod body č. 4., č. 5., č. 9 a č. 13. v povolení. Za první čtyři pochybení byly žalobci správcem daně uloženy pokuty. Konkrétně rozhodnutím správce daně ze dne 11.9.2010 č.j. 13119/2009-177600-24 byla žalobci uložena pokuta za nesdělení příslušnému celnímu úřadu k poslednímu pracovnímu dni každého kalendářního měsíce předpokládané množství a druh přijímaných vybraných výrobků v následujícím měsíci, tj. jednalo se o porušení podmínky uložené žalobci pod bodem č. 4 dalších podmínek v povolení. Rozhodnutím správce daně ze dne 11.9.2010 č.j. 13120/2009-177600-24 byla žalobci uložena pokuta za nepředložení příslušnému celnímu úřadu jednou měsíčně aktualizovaný seznam všech přijatých vybraných výrobků za předcházející kalendářní měsíc do 5. dne následujícího měsíce, tj. jednalo se o porušení podmínky uložené žalobci pod bodem č. 5 dalších podmínek v povolení. Rozhodnutím správce daně ze dne

6.11.2009 č.j. 15534/2009-177600-24 byla žalobci uložena pokuta za prokazatelné nesdělení příslušnému celnímu úřadu zahájení jednotlivých doprav vybraných výrobků včetně sdělení místa zahájení a ukončení dopravy, množství a druhu dopravovaných vybraných výrobků, tj. jednalo se o porušení podmínky uložené žalobci pod bodem č. 9 dalších podmínek v povolení. A rozhodnutím správce daně ze dne 31.12.2009 č.j. 15248-3/2009-177600-24 byla žalobci uložena pokuta za porušení povinnosti odstranit vady podaného daňového přiznání ve stanovené lhůtě. S prvními třemi rozhodnutími o uložení pokuty žalobce souhlasil a pokuty bez dalšího uhradil. Nesouhlasil pouze s poslední, čtvrtou pokutou.

Soud se plně s právním posouzením věci správním orgánem I. stupně ztotožnil, neboť za situace, kdy žalobce byl čtyřikrát pokutován za porušení dalších podmínek stanovených mu v povolení pro zabezpečení vybraných výrobků dle § 22 odst. 11 zákona o spotřebních daních, byl správní orgán I. stupně oprávněn rozhodnout o odejmutí povolení žalobci dle § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních. Soud konstatuje, že v daném řízení není oprávněn hodnotit správnost rozhodnutí správce daně o uložení pokut, neboť předmětem tohoto řízení je pouze přezkum žalobou napadených rozhodnutí. Proto se soud již z důvodu nadbytečnosti nebude zabývat námitkami žalobce proti výše citovaným rozhodnutím, neboť tyto měl žalobce vznášet v odvolacích lhůtách pro jednotlivá rozhodnutí. Soud podotýká, že první tři rozhodnutí o uložení pokut byla již v době rozhodování správního orgánu I. stupně v právní moci a žalobcem uhrazena. Dále soud konstatuje, že nesdílí názor žalobce o existenci značného časového odstupu od udělení pokut (od září do prosince 2009) do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (duben 2010). Soud zdůrazňuje, že již ze samotného znění zákonného ustanovení § 22 odst. 19 písm. b) zákona o spotřebních daních vyplývá nutnost po určitou dobu vyčkat, zda předchozí uložení pokuty k nápravě povede či nikoli. Teprve poté, co správní orgán zjistí, že předchozí uložení pokuty nevedlo k nápravě, je oprávněn rozhodnout o odejmutí povolení.

Obranu žalobce spočívající v tvrzení, že žalobou napadená rozhodnutí byla s ohledem na odstranění závadného stavu rozhodnutími o uložení pokut nepřiměřeně tvrdá, soud posoudil jako ryze účelovou. Jednak o zjednání nápravy a neopakování pochybení ze strany žalobce nesvědčí již sama poměrně vysoká četnost jeho pochybení. A ze zákonného znění výše citovaného ustanovení nevyplývá, že by žalobce musel opakovaně porušovat pouze jednu a tu samou povinnost oprávněného příjemce, aby správní orgán byl oprávněn dospět k názoru, že uložena sankce nevedla k nápravě. Soud odkazuje na přílehlavé odůvodnění žalovaného, který správně poukázal na to, že pokuta musí vést k nápravě v podobě plnění všech povinností, nikoliv jen té, která již byla předmětem sankce. Již jen hrozba odnětí povolení pro neplnění povinností v tzv. dalších podmínkách povolení má oprávněného příjemce motivovat k jejich dodržování, aby byl zajištěn daňový dohled a minimalizováno tak riziko daňového úniku.

Taktéž se žalovaný plně ztotožnil s právním posouzením věci správním orgánem I. stupně s tím, že navíc zjistil další skutkovou okolnost, kterou byl naplněn stejný důvod odnětí povolení jako v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to porušení tzv. dalších podmínek povolení pod č. 13. Dospěl totiž k závěru, že tím, že se po třikrát ve dnech 28.1.2010, 17.3.2010 a 16.4.2010 neúspěšně pokusil o místní šetření u žalobce za účelem ověření řádného vedení evidence přijatých a vydaných vybraných výrobků dle § 39 zákona o spotřebních daních, došlo k opakovanému porušení povinnosti žalobce dle bodu č. 13 dalších podmínek v povolení. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že pro závěr o porušení § 39 zákona o spotřebních daních neměl žalovaný podklad ve správním spise. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný výše uvedený závěr založil právě na úředních záznamech ze dne 28.1.2010, 17.3.2010 a 16.4.2010, které jsou součástí spisového materiálu. Přičemž žalobce ani netvrdil, že by byl v sídle přítomen v době, kdy se správce daně pokoušel provést místní šetření.

Soud shodně se žalovaným nesouhlasí s úvahou žalobce, že správní orgány pochybily, pokud na tato místní šetření jezdily bez předchozího oznámení a bez žádosti o součinnost se žalobcem. ZSDP nestanoví správním orgánům povinnost předchozího oznámení provedení místního šetření, navíc v žalobcově povolení je v bodu č. 13 jednoznačně stanoveno, že žalobce je povinen zabezpečit, aby evidence byla správci daně k dispozici v jeho sídle.

Institut místního šetření je konkrétně upraven v ustanovení § 15 ZSDP, které samo nevymezuje obsah pojmu a explicitně ani cíl místního šetření, a proto je nutno vycházet z obsahu celého ustanovení. Z obsahu § 15 ZSDP je zřejmé, že cílem místního šetření je získávání předběžných informací o daňových subjektech (popř. jiných osobách), jež by bylo možno poté využít v daňovém řízení ke stanovení daně ve správné výši. V každém případě se však jedná o pouhé zjišťování podkladových informací. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2009, č.j. 7 Afs 85/2009-181, v němž se uvádí: „Z ustanovení § 15 zákona o správě daní a poplatků nevyplývá, že by pracovník správce daně musel oznamovat dopředu, že provede místní šetření. Takový postup by byl protismyslný, neboť účelem místního šetření je okamžité zjištění daňově relevantního skutkového stavu. Odkladem či následným provedením šetření poté, kdy byl o něm daňový subjekt informován, by tak došlo k popření smyslu tohoto šetření. Bezprostřednost a principiální neopakovatelnost úkonů provedených v rámci místního šetření zcela jasně vyplývá i z dikce odst. 7 věty první citovaného ustanovení, podle kterého může správce daně zajistit též věci, u nichž jejich nezajištění by mohlo mít za následek nemožnost dodatečného průkazu skutečností potřebných v daňovém řízení. Nelze proto jakkoliv opodstatněně dovozovat, že by bylo povinností správce daně před provedením místního šetření upozorňovat na tento úkon statutárního zástupce daňového subjektu (stěžovatelky) nebo jinou osobu oprávněnou za ni jednat. Ostatně v tomto směru absentuje v zákoně i povinnost tak učinit a rovněž smysl institutu místního šetření svědčí o opaku. Ze zákona o správě daní a poplatků, ani z platné judikatury tedy nevyplývá, že by bylo obligatorní povinností správce daně jednat při provádění místního šetření toliko se statutárními zástupci.“

Dle ustálené judikatury tedy nelze očekávat, že správní orgány budou kontrolovanou osobu vždy na své zamýšlené kroky upozorňovat, navíc v tomto případě žalobce po dvou neúspěšných pokusech správního orgánu ve dnech 28.1.2010, 17.3.2010, si musel být vědom toho, že se správce daně pokouší u něj provést místní šetření. Soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že předchozí upozornění správce daně na zamýšlenou kontrolu – místní šetření je způsobilé zmařit účinek kontroly samé tím, že dodatečně může dojít k úpravě příslušné evidence. Pokud žalobce poukázal na skutečnost, že dne 29.3.2010 u něj proběhlo úspěšně místní šetření, tak právě v tomto případě správce daně žalobce o termínu předem uvědomil, jak vyplývá ze záznamu a sdělení správce daně ze dne 17.3.2010. Nepřípadným je i odkaz žalobce na protokol o místním šetření ze dne 20.4.2010, neboť je sice pravdou, že tento den proběhlo u žalobce úspěšné místní šetření, avšak nikoli za účelem kontroly evidence vybraných výrobků dle § 39 zákona o spotřebních daních.

Soud odmítá námitku žalobce, že správní orgány při rozhodování nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 2 ZSDP. Soud shodně se žalovaným zdůrazňuje, že správní orgány přistoupily k rozhodnutí o odnětí povolení až po vícečetném a pokutami sankcionovaném porušování povinností žalobce. Navíc udělením povolení žalobci mu bylo přiznáno do jisté míry privilegované postavení, neboť byl oprávněn určité výrobky opakovaně přijímat v režimu podmíněného osvobození od daně, s tím pak na druhé straně zcela logicky korespondující zvýšené požadavky na něj zákonem kladené.

Žalobce dále vytýkal procesní vady žalobou napadených rozhodnutí, a to zejména nezahájení správního řízení a nemožnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Soud v této souvislosti nejprve poukazuje na prvou právní větu v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, v němž bylo konstatováno: „Rozhodnutím odvolacího orgánu o odvolání proti platebnímu výměru daňové řízení končí. Vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně prvního stupně v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, musí být odstraněny v rámci odvolacího řízení. Je vyloučeno, aby po zrušení platebního výměru správce daně prvního stupně pokračoval v daňovém řízení a o dani znovu rozhodl.“

A rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, č.j. 5 Afs 62/2011-120, jehož právní věta zní: „o zahájení řízení o odnětí povolení k provozování daňového skladu (§ 20 odst. 18) nyní odst. 19) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních) vedeného podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, měl správce daně povinnost vyrozumět účastníka řízení (§ 21 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků). Nejvyšší správní soud v daném judikátu vyjádřil jednoznačně, že řízení ve věci odnětí povolení k provozování daňového skladu mělo být formálně zahájeno a oznámeno stěžovateli dříve, než bylo vydáno a stěžovateli doručeno rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí o odnětí povolení k provozování. Zdůraznil, že bylo na místě příslušné řízení formálně zahájit před doručením rozhodnutí o věci samé. Jednalo se o vyjádření obecného principu spravedlivého procesu, k němuž nepochybně řadíme právo být vyrozuměn o zahájení řízení.

Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně skutečně v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, č.j. 5 Afs 62/2011-120 nezahájil řízení o odnětí povolení, nýbrž bez dalšího ve věci vydal rozhodnutí. Nicméně v odvolacím řízení žalovaný výše uvedená pochybení správního orgánu I. stupně napravil, neboť žalobci umožnil řádně se seznámit s veškerými podkladovými materiály pro rozhodnutí, a rovněž tak mu umožnil písemně se ve věci vyjádřit (viz sdělení ze dne 20.10.2010 pod č.j. 16675-6/2010-900000-302). Žalobce této možnosti využil (viz dopis žalobce ze dne 1.11.2010). V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, v němž se mimo jiné konstatuje, že „....Doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřipustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm“.

Dále žalobce správním orgánům v obecné rovině vytýkal záměnu pojmů „místní šetření“ a „daňová kontrola“ v listině ze dne 10.12.2008, č.j. 19314/08-177600.

Jak již výše soud k institutu místního šetření (§ 15 ZSDP) uvedl, je zřejmé, že cílem místního šetření je získávání předběžných informací o daňových subjektech (popř. jiných osobách), jež by bylo možno poté využít v daňovém řízení. V každém případě se však jedná o pouhé zjišťování podkladových informací či „mapování terénu“. O místním šetření je pořizován, dle jeho povahy, protokol či pouhý úřední záznam.

Naproti tomu § 16 ZDSP upravuje institut daňové kontroly. Citované ustanovení jednoznačně vymezuje cíl daňové kontroly, neboť uvádí, že daňovou kontrolou pracovník správce daně zjišťuje nebo prověřuje daňový základ nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně u daňového subjektu nebo na místě, kde je to vzhledem k účelu kontroly nejvhodnější.

Správce daně tedy není oprávněn volně si vybírat mezi těmito právními úkony, nýbrž musí přihlídnout k jejich skutečnému obsahu, a to již z důvodu ochrany práv subjektu, s nímž je vedeno daňové řízení.

V posuzovaném případě správce daně u žalobce provedl ve dnech 28.1.2010, 17.3.2010 a 16.4.2010 neúspěšné pokusy o místní šetření za účelem kontroly vedené příslušné evidence dle bodu 13 dalších podmínek povolení v sídle žalobce. Úspěšným bylo jen předem oznámené místní šetření dne 29.3.2010. Z úředního záznamu úspěšného místního šetření vyplývá, že správce daně zjišťoval pouze podkladové informace ke kontrole plnění podmínek v povolení a za tím účelem požadoval po žalobci např. předložení smluv uzavřených s dodavateli vybraných výrobků – minerálních olejů z členských států EU vztahující se k povolení a evidenci vedenou oprávněným příjemcem dle § 39 zákona o spotřebních daních za rozhodné období (otázka č. 6 úředního záznamu správce daně ze dne 29.3.2010). Dle názoru soudu správce daně postupoval v rámci místního šetření zcela v souladu se zákonem a soud nenalezl v daném případě ani náznak záměny institutu místního šetření a daňové kontroly. Pokud žalobce bez bližšího vysvětlení poukázal na listinu dne 10.12.2008, č.j. 19314/08-177600, soud konstatuje, že tato obsahuje výklad pojmu místní šetření, který je souladný s výše uvedeným výkladem soudu. Listina však byla vyhotovena čtyři měsíce před vydáním samotného povolení, čímž náleží do odlišného správního řízení.

Žalobce nesouhlasil s názorem správních orgánů, že zákonné ustanovení § 22 odst. 19 zákona o spotřebních daních neumožňuje využít správní úvahu, zda povolení odejmout či nikoli. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2010, č.j. 1 Afs 43/2010-65 v němž Nejvyšší správní orgán uvedl, že: „*Pravdou sice je, že předmětné ustanovení správnímu orgánu možnost uvážení nedává, nicméně v praxi jistě existují možnosti, jak odstranit případné tvrdosti související s aplikací předmětného ustanovení.*“

Ve světle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že správní orgány zaujaly správný názor na nemožnost použití správní úvahy v citovaném zákonném ustanovení. Nad to správní orgán I. stupně řádně přihlédl také k tomu, že žalobce vydáním rozhodnutí o odejmutí povolení nebude ve svých podnikatelských aktivitách nikterak omezen, pouze mu budou odebrány jen určité výhody, které mu z povolení plynuly. Tedy dle názoru soudu nebylo v daném případě zapotřebí přistoupit k odstranění tvrdosti, neboť žalobce byl oprávněn nadále obchodovat s pohonnými hmotami uvedenými do volného daňového oběhu.

Dále žalobce obvinil správní orgány z celoplošné šikany skupiny firem „Rock Oil“, soud shodně se žalovaným uvádí, že předmětem posuzovaného řízení je žalobou napadené rozhodnutí, které se týká pouze žalobce. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 25/2012 – 30 a č.j. 1 Afs 52/2014 – 38, soud dospěl k názoru, že tato rozhodnutí nelze vztáhnout na posuzovaný případ, neboť je v nich rozebírána zcela odlišná právní problematika, a to zákonný rozsah oprávnění celního úřadu ke kontrole vybraných výrobků v souvislosti s jejich následným zajištěním dle § 41 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Soud zdůrazňuje, že v posuzovaném řízení neshledal žádné prvky šikanózního jednání správních orgánů vůči žalobci. Přičemž k jiným subjektům než účastníkům posuzovaného řízení, není oprávněn se jakkoli vyjadřovat.

Soud na závěr k obecně formulovaným námitkám žalobce o nezákonnosti správních rozhodnutí pro účelovou argumentaci, vytržení jednotlivostí z řady dalších, podotýká, že shledal odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí logickými, jednoznačnými a majícími oporu ve spisovém materiálu. Správní orgány se s veškerými zjištěnými skutečnostmi náležitě vypořádaly v souladu s příslušnými zákonnými předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů a zároveň plně respektovaly základní zásady daňového řízení.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly. Přestože žalovaný s poukazem na § 151 o.s.ř. požadoval náhradu účelně vynaložených nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., soud ji nepřiznal, neboť dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2015 čj. 6 As 135/2015 – 79, ve správním soudnictví nelze aplikovat § 151 odst. 3 o.s.ř. a taktéž nejsou na správní řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7.10.2014, sp.zn. Pl. ÚS 39/13 (č. 275/2014 Sb.).

Soud v této souvislosti rovněž poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47 v němž bylo konstatováno, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s.ř.s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Soud upozorňuje, že Nejvyšší správní soud zastává názor, že pokud ve správním řízení vystupuje jako účastník správní orgán v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, ani pokud se nechá v takovém řízení zastoupit. Povinnost správního orgánu jím vydané rozhodnutí hájit u soudu proti správní žalobě, totiž představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Tedy s ohledem na judikaturu správních soudů žalovanému by nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, ani pokud by byl zastoupen advokátem, natož v případě, kdy zastoupen není.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. prosince 2015

JUDr. Eva Pechová
předsedkyně senátu